

1

THAT MAN

ผมยังจำวันนั้นได้ดี ถึงแม้ผมจะเป็นแค่เด็กน้อยก็ตาม

ผมชื่อลิน เป็นชื่อที่มีสขิสโรชี ผู้ซึ่งดูแลที่แห่งนี้ตั้งให้ ผมถูกนำมาทิ้งไว้ตั้งแต่ยังเป็นเด็กอ่อน มาทั้ง ๆ ที่มีแค่ผ้าห่มสีขาวห่อหุ้มตัว และนอนอยู่ในตะกร้าเล็ก ๆ

มีแค่นั้น ไม่มีแม่กระทั่งชื่อ ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีจดหมาย ไม่มีอะไรสักอย่าง

ผมเติบโตมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้ จนถึงตอนนี้ก็สิบสามปีแล้ว ผมเกือบจะเป็นพี่ใหญ่ ติดแค่มิเด็กผู้ชายอีกคนที่อายุมากกว่าผมสองปี เขาชื่อเมล เป็นชื่อที่เขาเลือกตั้งให้ตัวเองเพราะไม่ชอบชื่อที่พวกมิสซิสตั้งให้

ไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ที่อาจจะมีคนมาพาออกไป พวกเขาส่วนใหญ่ได้ครอบครัวใหม่ตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบปี

ผิดกับผมและเมล

ใช่ว่าไม่เคยมีใครมาติดต่อขอผมไปเลี้ยง อาจจะเพราะเป็นเด็กหน้าตาดี แบบที่มีสขิสชอบพูดใส่หูของผม ไม่เหมือนเมลที่ถูก

พามาถึงพร้อมรอยแผลเป็นน่ากลัวที่ใบหน้าจนถึงแขน

แต่ผมยึดถือเอาคำพูดของเมลมาใช้

‘ครอบครัวใหม่นะ ถ้าไม่รวย ไม่มีอำนาจ ก็อย่าไปมีเลยดีกว่า’

ใบหน้าเมลเฉยชาตอนพูดประโยคนั้นให้ผมฟัง

เขาเล่าว่าได้ยินพวกมิลลิสซิดคุยกัน มีเด็กหญิงคนหนึ่งถูกพาออกไปเลี้ยงและพบกับครอบครัวที่ไม่ดี และเธอถูกทำร้ายจนเสียชีวิต

มันน่ากลัว

ผมจำเรื่องเล่านั้นได้ขึ้นใจ และไม่อยากให้มันเกิดขึ้นกับผม

...ครอบครัวนะ ต้องมีดีสิถึงจะนำไปอยู่ด้วย

ผมมักจะทำตัวไม่ดีต่อหน้าพวกคนที่ดูไร้น้ำยา พวกเขาอยากพาผมไปอยู่ด้วย ขึ้นชมใบหน้าน่ารักของผม ขณะที่ผมอ่านพวกเขาออกทั้งหมด

มีแต่พวกคนธรรมดา ๆ

ทุกวันดำเนินไปอย่างน่าเบื่อ ผมไม่รู้ว่าชีวิตที่ดีกว่าเป็นแบบไหน ดังนั้นก็เลยไม่เกลียดชีวิตของตัวเองในตอนนี้

ก็มันไม่มีอะไรให้เปรียบเทียบนี่นา

จนวันหนึ่งมาถึง วันที่เปลี่ยนชีวิตของผมไปตลอดกาล...

ผู้ชายร่างสูงใหญ่ ใส่สูทสีดำมีราคา ใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตา โดยเฉพาะดวงตาสีฟ้าอ่อนที่เหมือนดั่งดูดทุกอย่างบนโลกเข้าหาเด็กคนอื่นกลัวเขาจนหนอ ผมที่แอบอยู่ข้างตึกเห็นเขาลงมาจากรถหรูพร้อมผู้ชายใส่สูทอีกหลายคนที่ยิ้มกันโค้งให้ ก่อนจะพากันเดินตามหลัง

เขาเป็นหนึ่งใน *ผู้ครอบงำ* ใหญ่ของที่นี่... ผมไม่รู้ว่าคำนั้นแปลว่าอะไร แต่ท่าทางตื่นเต้นของพวกมิลลิสซิดทำให้ผมมั่นใจว่าเขามีอะไรพิเศษ ต่างจากคนอื่น ๆ

ผมลอบมองเขา แต่ก็ยังไม่เห็นว่าใบหน้าของอีกฝ่ายเป็นยังไง

จนมิสซิสเรียกพวกเราทุกคนให้ไปรวมกันที่ห้องรับรอง มันเป็นห้องประชุมขนาดใหญ่ แล้วก็มิสซิสให้เล่นเกมให้เล่น พวกเด็ก ๆ ถูกจัดแถวออกจากห้องเรียนไปตามทางเดิน ผมเองก็ถูกลากไปอยู่ท้ายแถวเพราะตัวสูงถ้าเทียบกับพวกเด็กคนอื่น เมลหายไปไหนไม่รู้ตั้งแต่เช้า ผมไม่เจอเขาเลยตั้งแต่ตื่นมา ตอนนี้ก็เหมือนกัน

เรามารวมกันที่ห้องใหญ่ แต่ก็ไม่มีคำสั่งให้ทำอะไรมากกว่านั้น มิสซิสปล่อยให้พวกเราอยู่ในนั้น พวกเด็กที่เหลือก็กระจายตัวกันไปเล่นของเล่น

ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ผู้ชายพวกนั้นเลยสักคนเดียว

เขานั่งไขว่ห้างนิ่ง ๆ อยู่บนโซฟาตัวใหญ่ โดยมีคนที่เหลือยืนนิ่งอยู่ด้านหลัง พอมามองแบบนี้ ผมก็พบความจริงที่ด้อยยอมรับแต่โดยดี

เขาดูน่ากลัวในสายตาของทุกคน...ดูน่ากลัวในสายตาของผม
ผู้ชายที่ดูเหมือนมีพลังอะไรสักอย่างรายล้อมอยู่รอบกาย...

อำนาจ

สิ่งที่ผมไม่เคยมี อาจจะไม่มียังมี

สิ่งที่ผมกระหายหา

แล้วถ้า...เขาเป็นหนึ่งในคนที่เมลหมายถึงล่ะ

เขาดูมีเงิน อย่างน้อยก็น่าจะมีมากกว่าทุกคนที่ผมเคยเห็นมา ทุกอย่างบนตัวดูสวยงาม จับต้องไม่ได้ เสื้อผ้าหรูหราพวกนั้น นาฬิกาข้อมือที่ประดับด้วยเพชรวิบวับ ผมรู้ว่ามันแพงมาก...พวกเพชรนะเป็นของพวกเขาคนรวย

ผมเผลอปาก หัวใจเต้นถี่เร็วขึ้นมา เมื่อนึกถึงสิ่งที่เขามี

เมลไม่อยู่แถวนี้ ผมขอคำปรึกษาจากเขาไม่ได้

ผมลอบมองอีกฝ่ายไปเรื่อย ๆ จนเห็นเขาเริ่มขยับตัว เขาเข้าไปที่ใครสักคนในหมู่เด็ก ๆ ผู้ชายใส่สูทหน้าตาน่ากลัวข้างหลังรีบก้าวเข้ามา โนม้ตัวฟังสิ่งที่เขาพูด ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้แก่มิสซิสที่

ยื่นมองอยู่ใกล้ๆ

เคลย์ถูกพาออกไป...เขาเป็นเด็กผู้ชายตัวใหญ่ ถ้าเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน อายุเพิ่งจะสิบสองปี หลังจากนั้นก็เขาก็ชี้เด็กอีกสามคน พวกเขากำลังทะเลาะกันอยู่ตรงมุมห้อง

แน่ละ

ออสติน ดอนนี่ แล้วยังวิลลิส...ออสตินกับวิลลิสไม่ถูกกัน พวกเขาจะต่อยตีกันเป็นประจำ โดยมีดอนนี่คอยเข้าไปห้าม พวกเขาเลือกพวกนั้นไปหมดเลย

ผมขมวดคิ้ว ก่อนที่ใจจะหายวูบตอนเห็นอีกฝ่ายยึดตัวลุกขึ้น

ยื่น

เขากำลังจะจากไป

ผมมองซ้ายมองขวา เห็นมิสซิสซิปปีตัวออกจากห้อง อาจจะเตรียมไปส่งเขา

ไม่รู้แล้ว!

ผมคิดอะไรไม่ออกเลย รู้เพียงแค่ว่าผมอยากไป...เขาทำให้ผมรู้สึกอยากไปจากที่นี่

ผมวิ่งพรวดเข้าไปหาช่างสูงที่สุดสูงยิ่งกว่าเดิมอีกตอนที่เรายืนใกล้กัน เงยหน้าขึ้นมอง สบตากับดวงตาคมดุสีฟ้าที่จ้องผมนิ่ง

“คุณพาผมไปด้วยได้ไหมครับ”

เขามองผมอย่างประเมิน แต่สายตาก็แสดงออกถึงความคาดไม่ถึง พวกเขาคนในชุดสูทด้านหลังมองหน้ากัน แล้วก็มองผมอย่างแปลกใจเหมือนกัน

“เธอพิเศษกว่าคนอื่นตรงไหนล่ะ เด็กน้อย”

ผมเขม่นปาก คำถามนั้นยากที่สุด

ผมไม่รู้ว่าเขาจะพอใจกับอะไร แล้วผมควรตอบอย่างไร

ผมมองกลับไปตรงๆ เพิ่งได้เห็นใบหน้านี้ใกล้ๆ เป็นครั้งแรก เขาดูดี อย่างกับหลุดมาจากโทรทัศน์เลยละ ความรู้สึกน่ากลัวที่เคย

สัมผัสได้ ตอนนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าตัว

หัวใจผมเต้นถี่รัว

ผมมันเด็กเกินกว่าจะรู้ว่าตัวเองก้าวเท้าเข้าไปเล่นกับไฟเสียแล้ว
ไฟกองใหญ่ที่พร้อมจะแผดเผาทุกอย่างให้มอดไหม้เป็นจุด

“ผม...ทำได้ทุกอย่าง” ผมตอบไปด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจนัก

เขาหรีตา ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามาใกล้อย่างคุกคาม

“จริงหรือ...แล้วมาขอไปด้วย ไม่กลัวฉันหรือไง”

ผมส่ายหน้า ถึงแม้คำตอบในใจจะขัดแย้งกับที่ทำออกไปราว
ฟ้ากับเหว ผมกลัวจนจะร้องให้อยู่แล้ว

“เธอกลัวอยู่แล้วละ” เขายิ้มขึ้น ชัดกับดวงตาคมดุที่เรียบนิ่ง
“เธอควรจะกลัว พวกที่ไม่กลัวอะไรแม้แต่พวกโง่เท่านั้น”

ผมก้มมองปลายเท้าตัวเอง ความหวังสุดท้ายเหมือนถูกดับ
ลงด้วยมือของอีกฝ่าย

จนผมได้ยินเสียงเขาพูดขึ้น น้ำเสียงทุ้มต่ำกังวาน เต็มไปด้วย
อำนาจ

อำนาจที่จะเปลี่ยนชีวิตของผมไปตลอดชีวิต

“เอาเด็กนี้ไปด้วย”

2

MEET AGAIN

ผมถูกพามาพร้อมกับเคลย์ แล้วก็วิลลิส ส่วนตอนนี้และ
ออสติน ผมไม่รู้ว่าเขาหายไปไหน อาจจะถูกพาไปที่รถอีกคัน พวก
เราสามคนนั่งเสียบกันอยู่ในรถคันใหญ่ ผมไม่เคยขึ้นมานั่งบนรถที่
ดูหยาบแบบนี้มาก่อน

ผู้ชายใส่สูทหน้ากั้วคนหนึ่งขึ้นมานั่งที่เบาะหน้า และอีกคน
เป็นคนขับ พวกเขามองพวกผมผ่านกระจกมองหลังเป็นระยะ แต่ก็
ไม่ปริปากชวนคุยอะไรออกมาเลย ทำให้บรรยากาศดูน่ากลัวกว่า
เดิมอีกเป็นเท่าตัว

เคลย์กับวิลลิสนั่งเกร็ง เช่นเดียวกับผม

รถเคลื่อนตัวผ่านทุ่งหญ้าและตัวเมืองเล็ก ๆ ไกลออกไป
เรื่อย ๆ ผมไม่เคยออกมาไกลถึงขนาดนี้ มากสุดแค่ออกมาเดินเล่น
ในตลาด ตอนที่ต้องช่วยมิสซิสซ็อของไปจัดงานคริสต์มาส

ผมบีบมือตัวเอง แนใจแล้วว่าได้ออกมาจากที่นั่นแล้ว ที่ที่ผม
อยู่มาทั้งชีวิต

เปลี่ยก็เปลี่ยแต่ก็หลับไม่ลงเลย เมื่อคืนผมแอบอ่านหนังสือ

เรื่องหนึ่งที่เมลฆโหมยมาให้จากห้องหนังสือ จริง ๆ เราไม่ได้รับอนุญาต ให้ออนดิกกว่าสองทุ่ม ซึ่งเป็นเวลาที่มีสถิติจะปิดไฟทุกดวงลง เหลือ แต่ไฟด้านนอกอาคาร แต่ผมก็ยังดื้อแอบอ่านอยู่ดี ก็มันสนุกดีนี่

“นี่ อีกสักชั่วโมงก็ถึงแล้ว ทำตัวดี ๆ ละ นายใหญ่ไม่ชอบพวก เด็กดื้อ ถึงพวกนายจะไม่ได้เจอเขาจนกว่าจะโตกว่านี้ก็ตาม แต่ถ้า พวกนายดื้อแล้วเรื่องถึงนายใหญ่ ฉันต้องเด็กร้อนเอากลับไปส่ง ที่เดิมอีก”

เขาขู่ด้วยใบหน้านิ่ง ๆ ที่น่ากลัว และแน่นอนมันได้ผลดีเลย กับพวกเราทั้งสามคน

วิลลิสรีบพยักหน้า เคลย์กัมมองหน้าตักตัวเอง ส่วนผมนะตัว แข็งไปเลย

ทำตัวดี ๆ...แบบไหนถึงจะเรียกว่าทำตัวดี ๆ ในสายตาพวกเขา กัน แล้วถ้านายใหญ่ที่เขาพูดถึงไม่ได้อยู่กับพวกผมจนกว่าผมจะโต แล้วใครจะมาเป็นครอบครัวของผมล่ะ

ผมนั่งคิดคำตอบของคำถามนั้นไปตลอดทาง แต่ก็คิดไม่ออก จนผล็อยหลับไปในที่สุดเพราะความเพลียที่ค้างคาจากเมื่อคืน

“นี่ ตื่นได้แล้ว” เสียงปลุกเรียกผมให้ตื่นจากความมืด ผู้หญิง วัยกลางคนที่ดูคุม ๆ คนหนึ่งยืนจ้องผมอยู่ ข้าง ๆ เธอมีผู้ชายใส่ สูทที่เป็นคนขับรถ ส่วนด้านหลังพวกเขาคือบ้านหลังใหญ่

เราทั้งสามคนซึ่งผล็อยหลับไปทั้งหมดต่างก็งัวเงียตื่นขึ้นมา เคลย์ขี้ตาทำทางสะลึมสะลือ

“ตั้งแต่นี้ต่อไป นี่คือบ้านของพวกเธอ พวกเธอจะอยู่ที่นี้ แล้ว ก็ต้องไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ด้วย ต้องตั้งใจ เรียน ห้ามทำตัวเกเร เพื่ออนาคตของพวกเธอเอง” ผู้หญิงคนนั้น อธิบายสิ่งต่าง ๆ ไม่หยุดตั้งแต่เราก้าวเท้าลงจากรถถึงในตัวบ้าน “ถ้า มีใครเกเรแม้แต่คนเดียว ฉันจะให้คนพากลับไปส่งที่บ้านเดิมของ

พวกเธอเลยเดี๋ยวนั้น”

“...”

“เข้าใจไหม!”

“เข้าใจครับ!” พวกผมรีบตอบ ก่อนเธอจะพาไปยังห้องนอน
ที่นี่มีห้องแยกให้เราแต่ละคน อย่างของผมเป็นห้องเล็ก ๆ มีเตียง มี
ตู้เสื้อผ้า โต๊ะทำงาน แล้วก็ชั้นหนังสือ

ผมทิ้งตัวลงนอนหงายบนเตียงทันทีที่อยู่ตามลำพังในห้อง
รอยยิ้มค่อย ๆ กว้างขึ้นเรื่อย ๆ

นี่เป็นห้องส่วนตัวของผม...

ที่นี่ก็เป็นบ้านของผมเหมือนกัน บ้านใหม่ แล้วก็ชีวิตใหม่

ในเมื่อได้ออกมาจากที่นั่นแล้ว โอกาสที่ผมได้รับ ผมจะใช้มัน
อย่างดีเลย

ผู้ชายคนนั้นที่เป็นคนพาผมออกมา...ผมจะให้ความสำคัญแก่
เขาเป็นอย่างดีเลย

ห้าปีผ่านไป

“ลิน ตื่นได้แล้วนะ ฉันที้เกียจจะปลุกแล้วนะ!” เสียงตะโกน
จากหน้าห้องมาพร้อมกับเสียงทุบประตูดังสนั่น

ผมลืมตา แต่ร่างกายก็ยังไม่ยอมลุกจากเตียงดี ๆ

เมื่อคืนผมดื่มหนักจนหัวหมุนตัวไปหมด อาจจะเป็นเคลย์ที่
แบกผมมาส่งถึงเตียงนอน พอตื่นขึ้นมา อาการแองก์ก็เล่นงานจน
มึนไปหมด

คอก็แห้ง แต่ก็ขี้เกียจลุกจากเตียง

“ลิน ถ้านายขี้ ฉันที้จะไปแล้วนะ!” เคลย์ตะโกนและทุบประตู
อีกสองสามครั้ง “ฉันที้ไปแล้ว!”

เดี๋ยวลี! อะ...

ผมยังไม่ทันจะออกปากห้าม เสียงฝีเท้าก้าวร่ว ๆ ลงบันไดไป

ก็ตั้งจนมาถึงในห้อง

ไอบ้าเอี้ย ไม่รู้จะรีบไปไหนเนี่ย

ผมทิ้งหัวหนัก ๆ ของตัวเองลงกับหมอนอีกครั้ง ปล่อยให้เวลาผ่านไปสักพักจนอาการผมดีขึ้น สภาพสะสมสะสมก็สงบลงบ้างก็ตื่น ทำให้ผมไม่แน่ใจว่าผมแอบหลับไปอีกรอบหรือเปล่า

อาจจะใช่

ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้งตอนเกือบเที่ยง ช่วงเวลาที่ไม่น่าจะมีใครอยู่บ้านแล้ว ทุกคนน่าจะออกไปทำงานกันหมด รวมถึงป้าลิลี่ด้วย ป้าลิลี่คือผู้หญิงน่ารักคนแรกที่เป็นคนมาต้อนรับเข้าบ้าน เธอเป็นผู้ดูแลที่นี่ เป็นเหมือนพี่เลี้ยง พอสนิทกันมากขึ้น เธอก็เปลี่ยนบทบาทมาเป็นเหมือนกับป้าของผมแทน ป้าลิลี่ไม่ยอมให้ผมเรียกว่าแม่ บอกว่าเธอแก่เกินจะเป็นแม่ของเด็กหนุ่มแบบผมแล้ว

ตั้งแต่มายู่นี้ ผมก็ได้เรียนรู้อะไรเยอะแยะไปหมด

ผมได้ไปโรงเรียน ทั้งยังสามารถเลือกเรียนเอาตามที่ผมต้องการได้เลย ผมทำได้ดีในหลายวิชาทำให้เลือกอะไรก็ดูเหมือนจะไปได้ดีหมด ผิดกับวิลลิสที่เกลียดการเรียนเอามาก ๆ ส่วนเคลย์ก็ทำได้ดีพอ ๆ กับผม ติดแค่เขาเป็นคนขยันเรียน ส่วนผมขยันทั้งเรียนทั้งเล่น ทำให้ผลการเรียนออกมาเป็นรองเคลย์ในหลาย ๆ ครั้ง นอกจากเรียนที่โรงเรียน ผมก็โดนโน้มน้าวให้ไปเรียนศิลปะป้องกันตัว ยิงปืน แล้วก็หลาย ๆ อย่างที่ผมในตอนที่เด็กไม่รู้ว่าเรียนไปทำไม แต่พอโตขึ้นมา คำบอกเล่าจากป้าลิลี่ แล้วก็พี่แจ๊ค ผู้ชายที่ใส่สูทที่ดูน่ากลัว ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ที่นี้เหมือนกันก็ทำให้ผมพอเข้าใจอะไรได้

นายใหญ่...หรือที่ผมรู้ว่าชื่อคุณเจเดน ผู้ชายที่ผมจำได้เลือกราง

ผมจำได้ว่าเขาตัวสูงใหญ่ มีมาดน่ากลัว ใบหน้านิ่งสนิท แววตาดุตันทำให้ผมรู้สึกที่ตัวเองช่างอ่อนแอแล้วก็ตัวเล็ก แต่ผมจำหน้า

เขาไม่ได้แล้ว มันก็หลายปีมาแล้ว ตอนนั้นผมเองก็ยังเด็กด้วย

เขาเป็นผู้ที่อุปถัมภ์โรงเรียนเด็กกำพร้า นั่น ผมรู้แล้วว่ามันเป็นคืออะไร เขาส่งงานมากมายให้แก่โรงเรียน แล้วก็สนับสนุนให้พาเด็กไม่มีที่อยู่หรือพ่อแม่มีปัญหามาเลี้ยงเอาไว้ พอโตก็ปล่อยให้เดินไปตามเส้นทางของตัวเอง

แต่...มันจะมีเด็กอยู่กลุ่มหนึ่ง ที่ถูกเรียกตัวมาเลี้ยงนอกโรงเรียนตั้งแต่เล็ก ๆ

ผมคือหนึ่งในเด็กกลุ่มนั้น

เราต้องออกมาเรียน ถูกเลี้ยงให้ซึมซับวิถีชีวิต ความรู้ หลาย ๆ อย่างจากด้านนอก ก็คือบ้านหลังที่ผมอาศัยอยู่ เพื่อที่จะได้ทำงานให้แก่นายใหญ่ตอนโต งานที่ว่าก็เป็นเหมือนที่พี่เจ็คทำ เป็นลูกน้องของเขา แล้วแต่ว่าเขาจะโยกย้ายให้ไปทำอะไร คนไหนหน่วยก้านดี ก็ถูกเรียกไปเป็นบอดีการ์ด ไปทำงานที่ไต้หวัน คนไหนหัวสมองดี ฉายแววฉลาดก็ถูกดึงไปทำงานในบริษัท คนไหนเก่งด้านอื่นก็ถูกนำไปใช้งานตามที่ถนัด

ไม่ใช่การบังคับ แต่ก็เป็นบุญคุณที่ทำให้เด็กทุกคนโตมาแล้วเดินตามเส้นทางที่เขากำหนดไว้ให้

เขากำหนดชีวิตพวกเราได้ทุกคน และทุกคนยินดีจะทำตามมันอย่างไม่มีเงื่อนไข

ผมก็น้อยใจในหลาย ๆ ครั้ง ไม่รู้ว่าคนอื่นที่ถูกรับมาเลี้ยงรู้สึกแบบผมบ้างไหม แต่ผมไม่ได้อยากให้เขามาเป็นเจ้านาย หรืออะไรก็ตามที่ไม่ใช่ครอบครัว

ผมฝากฝังใจไปตั้งแต่เด็กแล้วว่าผมอยากเป็นครอบครัวของเขา แต่เขาก็เลือกทิ้งผมไว้ที่นี่ แล้วก็หายตัวไป ไม่มีการติดต่อ ไม่เคยเข้ามาเยี่ยม หายไปทั้งอย่างนั้น

ผมเคยเห็นเขาแค่ครั้งเดียว ซึ่งก็คือวันที่ผมเปิดปากขอให้เขาพาผมมาด้วย

เคลย์รู้แล้วว่าเขาจะต้องทำงานอะไร งานของเขาคือไปฝึกเป็นบอดี้การ์ดของคุณเจเดน รู้แม้กระทั่งเงินเดือนที่จะได้ตอนเริ่มงานแล้วด้วย แม้แต่วิลลิสที่เรียนห่วยแตกก็ยังได้งานทำแล้วเหมือนกัน เขาจะถูกส่งไปต่อที่เดียวกับเคลย์ หลังจากที่พวกเขาตอบตกลง พวกเขาสามารถตัดสินใจได้ว่าจะเรียนต่อจนถึงตอนไหน

วิลลิสไม่ได้รักเรียนขนาดนั้น เขาจึงจะขอต่อแค่ปริญญาตรี ในขณะที่เคลย์อยากเรียนจนถึงปริญญาโท

มีแค่ผมที่ยังไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองเลย

ผมเม้มปาก ความรู้สึกน้อยใจมีแต่จะเพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ นับตั้งแต่วันที่เขารับผมมาเลี้ยง

ผมอาจจะหวังมากไป หวังมากกว่าคนอื่นเป็นร้อยเป็นล้านเท่า ก็เลยต้องมานั่งรับผิดชอบความรู้สึกตัวเองแบบตอนนี้

ผมถอนหายใจแรง ๆ อีกครั้ง ก่อนจะดีดตัวลุกจากเตียง ความรู้สึกหิวกระหายเกือบจะฆ่าผมให้ตายทั้งเป็นแล้ว ผมเดินคุ่ม ๆ ลงบันไดไปชั้นล่าง เรื่องอนาคตค่อยคิดก็ได้ ผมดันรนมาขนาดนี้แล้ว ผมไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ หรือ!

ผมก้มหน้าก้มตาเดิน ก่อนที่เท้าจะชะงักก็เพราะได้ยินเสียงอะไรสักอย่างมาจากห้องทำงานใหญ่

มันเป็นห้องของนายใหญ่ ใคร ๆ ก็ห้ามเข้าไปถ้าไม่ได้รับอนุญาต มีแค่ปาลิสที่สามารถเข้าไปทำความสะอาด กับพี่แจ๊คที่เข้าไปตอนที่โดนใช้ให้อาเอกสารหรือของสำคัญในห้องนั้นไปให้คุณเจเดน

แต่ตอนนี้ประตูห้องมันแน่นอยู่

ผมหรีตา ค่อย ๆ ก้าวอย่างเบา ๆ ไปหยุดหน้าประตู

ไม่ควรมีใครอยู่ที่บ้านในเวลานี้ ปาลิสต้องออกไปโบสถ์เพื่อทำอาหารให้ผู้ยากไร้ที่นั่นกิน และจะไม่กลับมาจนกว่าจะเย็น พี่แจ๊คก็พูดเอาไว้ตั้งแต่สามวันที่แล้วว่าเขาจะไม่อยู่หนึ่งอาทิตย์เพราะต้อง

ไปต่างประเทศ

ใคร

คำถามตั้งขึ้นในหัว

ผมค่อย ๆ ก้าวไปจนสามารถมองเห็นภายในห้องผ่านช่องประตูแคบ ๆ ที่แง้มอยู่ได้ แผ่นหลังของใครสักคนขยับไปมา ดูเหมือนเจ้าตัวยยายามจะทำอะไรสักอย่างกับโต๊ะทำงาน

หาเอกสารอะไรนั่นหะ...ถ้ามันเป็นของสำคัญละ แล้วถ้ามันหายไปที่ผมอยู่บ้านคนเดียว?

ผมต้องช่วยแน่ ๆ

แค่คิดถึงการลงโทษที่ตัวเองอาจได้รับ...แค่ลองจินตนาการความกลัวก็เล่นวาบเข้าสมองแล้ว

ผมเ้ม้มปาก จួយจ๊ะจ๊ะที่อีกฝ่ายย่อตัวลงเก็บอะไรสักอย่างที่พื้นหลักประตูแล้วพุ่งเข้าซาร์จจากด้านหลังทันที ท่าลือกคอกแล้วทุ่มที่ผมเรียนมา ผมได้คะแนนเกือบสูงสุดในคลาสป้องกันตัว เป็นรองแค่เคลย์กับวิลลิสสองคนเท่านั้น

แต่อีกคนที่ควรจะผลอแล้วไม่ทันตั้งหลักกลับแก้เกมได้ในทันที เขาปิดมือที่ผมใช้ลือกออกง่าย ๆ เหมือนกับเป็นแค่ปุยนุ่นที่บังเอิญลอยมาติดตัว ก่อนจะรวบแขนของผมไว้ด้านหลังแล้วพลิกตัวผมแรง ๆ จนกลายเป็นผมต้องยืนนิ่ง มีสองข้างถูกรัดไว้แน่นโดยมีร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่ายแนบชิดอยู่ด้านหลัง

“จะทำอะไร” เสียงทุ้มต่ำกระซิบถามข้างใบหู โอเยียบเย็นทำให้หัวใจผมเต้นแรง ผลอตื่นกลัวขึ้นมาในเสี้ยววินาทีที่ได้ยิน

“คุณเป็นใคร เข้ามาทำอะไรที่นี่!” ผมถาม พยายามสะบัดตัวแต่ก็ไร้ผล ซ้อมมือผมถูกลือกไว้แน่นจากฝ่ามือแข็งแรง เขาออกแรงบีบมันจนผมนึ่วหน้า เป็นสัญญาณเตือนให้ผมหยุดคิดนั้นมากกว่านี้

“แล้วเธอละ เป็นใคร”

“ผมอยู่ที่บ้านนี้ นี่คือบ้านของผม” ผมไม่รู้ว่าเขาทำสีหน้าแบบ

ไหนอยู่ แต่แรงบีบก็คลายลงเล็กน้อยหลังจากที่ผมตอบไปแบบนั้น
บ้างสิ ถ้าใครรู้ว่าผมโดนพลิกคืนจนไม่มีทางสู้แบบนี้ ผมคง
โดนส่งไปเรียนใหม่ตั้งแต่ต้นอีกรอบ

แล้วโอกาสที่จะได้ทำงานให้แก่นายใหญ่ก็คงริบหรี่จนเหมือน
จะมอดดับไปเลยด้วย!

“แล้วคุณเป็นใคร ออกไปจากบ้านนี้เดี๋ยวนี้!” ผมสะบัดตัว
แรงๆ อีกครั้ง ดูเหมือนครั้งนี้เขาจะตั้งใจปล่อยผมอยู่แล้ว อยู่ดี ๆ
ผมก็หลุดออกจากการจับกุม ส่งผลให้ผมเซจนเกือบล้ม

ฝ่ามือแข็งแรงคว่ำหมับเข้าที่แขน ดึงไว้อย่างแรงจนเจ็บ แต่ก็
ทำให้ผมไม่ล้มลงกับพื้น

ผมหันไปมองอีกฝ่าย ก่อนที่ทั้งร่างจะเย็นวาบ ความทรงจำ
ที่ลืมนไปแล้วค่อย ๆ ผุดขึ้นในหัว ภาพใบหน้าของคนซึ่งผมนึกถึงมา
ตลอดช่วงเวลาที่อาศัยอยู่ที่นี้

ผู้ชายใบหน้าคมดุ ดวงตาสีอ่อนสวยจ้องผมนิ่ง คิ้วเข้ม จมูก
โด่งเป็นสัน ริมฝีปากได้รูปที่มีสีคล้ำเล็กน้อย สิ่งเดียวที่แตกต่างคือ
ไรหนวดซึ่งขึ้นเต็มกรอบหน้า

นายใหญ่...

“ทุกอย่างในบ้านนี่คือของฉัน ไม่ใช่เธอ และถ้าเธออาศัย
ในบ้านนี้... หมายความว่าฉันก็เป็นเจ้าของตัวเธอด้วยเหมือนกัน”

3

GOOD BOY

“คุณ...” ผมหลุดตรงชื่ออีกฝ่ายออกมา ไม่รู้ว่าจะแทน
สรรพนามว่าอะไร ในเมื่อผมไม่เคยคุยกับเขาเลยตั้งแต่เขาสั่งให้พา
ผมมาด้วย

เขาที่ผมหวัง เผลอลิงโลดตีใจว่าจะได้เป็นครอบครัวเดียวกัน
ความน้อยใจที่เก็บมานาน อยู่ดี ๆ ก็ทะลักขึ้นจุกอก ผมสะบัด
หน้าหนี ดวงตาจ้องเขม็งที่แจกันใส่ดอกไม้โก้ ๆ แต่ก็ยังตึกว่าต้องมอง
ไบหน้าคมดู

“ทำทางแบบนั้นคืออะไร” เขาถามเสียงเรียบ บีบมือผมแน่น
ขึ้นกว่าเดิม จนผมยอมหันกลับไปมองหน้า แวบแรกเขาทำสีหน้า
เหมือนประหลาดใจออกมา ดวงตาหริ่ง ขณะจ้องหน้าผมนิ่ง

สีหน้าเขาดูไม่พอใจ ดวงตาสีอ่อนมองผมอย่างประหม่น ทำให้
รู้สึกกดดัน ผมเม้มปาก ยิ่งเห็นคนในความทรงจำที่ผมนึกถึงมาตลอด
หลายปีอยู่ใกล้แค่เอื้อม ก็ยิ่งรู้สึกน้อยใจมากขึ้นเรื่อย ๆ

เขาไม่มาสนใจผมเลยสักนิด ตั้งแต่เอาผมมาจากที่สถาน
กำพร้านั่น

ผู้ปกครองที่ไหนทำกับเด็กแบบนี้ได้ลงกัน

“พุดลี หรือต้องให้ข้างปาก” ตั้งเสียงหัวน ทั้งกระซอกให้ผม
เข้าไปใกล้จันรู้สึกถึงความกดดันในอากาศ

“...”

“ไม่มีใครสอนหรือเิงว่าให้ทำตัวดี ๆ ว่าง่าย ๆ นะ” เขาถอน
หายใจ แล้วปล่อยผมในที่สุด ก่อนจะถอยไปทิ้งสะโพกลงนั่งบน
โต๊ะทำงาน “ลิลี่มาอวยเด็กของเธอให้จันฟังบ่อย ๆ แต่ตอนนี้จัน
ไม่เห็นจะมีเด็กดีแถวนี้สักคน เห็นแต่เด็กดีอ หัวแข็ง”

“...” ผมกำมือแน่น ยิ่งรู้สึกใจเสียมมากขึ้นไปอีก

ร่างสูงเหยียดยิ้ม ดวงตาจ้องผมนิ่งราวกับรอดูว่าผมจะทำ
อะไรต่อ

“คุณทิ้งผมไป” ผมตัดสินใจพุดขึ้น น้ำเสียงที่ออกมาเต็มไปด้วย
ด้วยความประชดประชัน แผงความน้อยใจเอาไว้โดยไม่คิดจะหลบ
ซ่อน

ตอนที่ยังเด็ก ช่วงหกเดือนแรกที่โดนเอามาทิ้งที่นี่ ผม
พยายามคิดว่าตัวเองทำอะไรผิด เขาถึงไม่ยอมให้ผมไปอยู่ด้วย ถึง
ไม่ยอมมาดูคำดูดีผมเลย

“จันส่งเงินให้เธอทุกเดือน” เขาแย้งพลางเลิกคิ้วสูง โบหน้าดู
ไม่ยี่หระต่อสิ่งที่ผมกล่าวว่

“คุณไม่มาหาผมเลยด้วยซ้ำ”

“มันไม่ใช่หน้าที่ของจันที่จะต้องมาเลี้ยงดูเธอนี้ ลิลี่ไม่เคยบอก
หรือเิง” ร่างสูงยกมือขึ้นกอดอก ยิ้มมุมปาก “เธอคือเด็กคนนั้น?”

ดูเหมือนเขาจะเพิ่งจำผมได้ด้วยซ้ำ!

ความไม่พอใจพุ่งแตะลิมิต เขาขยับลุกขึ้นยืน จัดสุทที่สวมอยู่
ให้เข้าที่แล้วก้าวมาประชิดผมที่เอาแต่นิ่งเงียบ

“ยังกล้าเหมือนตอนเด็กไม่ผิดเลยนะ” คุณเจนหน้าตา สายตา
ที่มองมาทำให้ผมใจสั่น เขากำลังแสดงอำนาจและผมรับรู้ถึงมัน

ความรู้สึกถูกกดดันจนผมตัวเล็กลงแบบนี้

“...”

“อะ!” ผมหลุดร้องออกมาตอนที่ร่างถูกเหวี่ยงไปนั่งบนโต๊ะทำงานที่อีกฝ่ายเคยนั่ง ก่อนร่างใหญ่จะตามมาถักผมไว้ในวงแขน ใบหน้าหล่อเหลาเคลื่อนเข้ามาใกล้จนเราแทบจะแชร์ลมหายใจร่วมกัน

“ไหนพูดซิ อยากได้อะไรจากฉัน” คำถามตรงๆ ถูกส่งมาโดยไม่อ้อมค้อม ใจผมเต้นแรง ทำตัวไม่ถูกแล้วก็เริ่มรู้สึกเก้ๆ กังๆ ขึ้น มาจากระยะห่างระหว่างเรา

“พูด” เขาสั่งซ้ำเสียงเข้ม

“ผม...” ผมต้องการอะไรจากเขาทั้ง เวลามันผ่านไป แล้วที่เขาไม่ได้มาหา ไม่เคยมาให้ผมเห็น มันกลายเป็นสิ่งที่ทำให้ผมเสียใจจากอดีต ผมกลับไปแก้ไขมันไม่ได้ แต่ผมในตอนนี้อย่างไรจากเขาก็แน่

“ถ้าผมอยาก...ได้ทำงานแบบคนอื่น” ผมแน่นปาก อยากมีงานให้ทำเหมือนกับวิลลิสและเคลย์ อยากให้เขามองเห็นว่าผมก็มีดีเหมือนกัน “คุณจะให้ผมไปอยู่กับคุณ แล้วทำงานให้คุณได้ไหม”

ไม่ยอมให้เขามองผมว่าไร้ค่า ไม่น่าพามาด้วยตั้งแต่แรก

คำขอนั้นฟังดูคุ้นหูสำหรับเจเดน เขาเกือบจะลืมเรื่องเด็กตัวเล็กใจกล้าคนนั้นไปแล้ว ถ้าไม่คิดว่าได้กลับมาเจอด้วยตัวเอง ในตอนนี้ ตอนแรกเขานึกสงสัยว่าเด็กผู้ชายรูปร่างโปร่งบางคนนี้มาทำอะไรในบ้านหลังนี้ บ้านที่เขาไว้เลี้ยงพวกหนวยก้านดีที่เหมาะสมจะโตไปเป็นบอดี้การ์ด

ดูเหมือนเจอหนูตัวเล็ก ๆ ในถ้าเสื้อ ร่างบางตรงหน้าไม่เหมาะสมกับสถานที่ที่สุด

กล้าขอไปอยู่ด้วยอีกแล้ว ไม่รู้จักความกลัวเกรงอะไรเลย

สักอย่าง

“แล้วเธอมีอะไรพิเศษล่ะ ฉันถึงควรเอาเธอไป ไม่ใช่คนอื่น” คำถามแบบนี้วนกลับมาเล่นงานผมอีกแล้ว คุณเจเดนดูอารมณ์ดีขึ้นแล้วจากตอนแรก

“ผมทำได้ทุกอย่าง!” คราวนี้ผมตอบแบบมั่นใจ หลังจากที่ผ่านมา การเรียนรู้และฝึกหนักในหลาย ๆ ด้านมา ผมก็มั่นใจในประโยคนั้นสักที

“ทำได้ทุกอย่าง? เช่นอะไร” ใบหน้าผมขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม จากกรที่เขายับตัวเพื่อหยิบนูหรี

“เป็นบอดีการ์ดให้คุณไง”

คุณเจเดนขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินแบบนี้ เขาหลุดหัวเราะเบา ๆ ออกมา ก่อนจะจุดนูหรีแล้วสูบเข้าปอดเฮือกใหญ่

“ฉันคิดว่าฉันปกป้องตัวเองได้ดีกว่าให้เธอมาช่วย แล้วฉันก็มีบอดีการ์ดเยอะพอลอยู่แล้ว”

เขาดูสนุก ทั้ง ๆ ที่ใบหน้าเรียบเฉย แต่ผมจับประกายสนุกสนานในแววตาคู่สวยได้ชัดเจน

“คิดสิ มีอะไรอีกที่เธอทำได้ ไหนว่าทำได้ทุกอย่าง...ถ้าฉันไม่ต้องการบอดีการ์ด เธอจะมาอยู่กับฉันในฐานะอะไรได้อีก”

คำถามวัดใจ เขากำลังลองใจผม

กลิ่นนูหรีกับอ้อมแขนที่กักผมไว้ในพื้นที่จำกัดยิ่งทำให้ผมคิดอะไรไม่ออก

คิดสิ คิด! นายมีโอกาสเดียวเท่านั้นตอนนี้

“ผมสามารถเป็น...ทุกอย่างให้คุณได้”

คำตอบที่ไม่ผ่านการไตร่ตรองหลุดออกไปก่อนแล้ว ผมนึกอยากตีตัวเองแรง ๆ ที่ตอบแบบนี้มันออกไป แต่ร่างสูงใหญ่ซึ่งชะงักไปกับแววตาที่ฉายประกายพอใจออกมาก็ทำให้ผมคิดเข้าข้าง

ตัวเองได้ว่าผมอาจจะมาถูกทางแล้ว...คิดได้แบบนั้น ผมจึงพูดต่อไป
อีกให้จบประโยค

“เป็นได้ทุกอย่าง ที่คุณอยากให้ผมเป็น”

คุณเจเดนหัวเราะท่วมเบา ก่อนจะเหยียดยิ้มร้ายออกมา ขณะที่
ดวงตาดำจ้องหน้าผมไม่กะพริบ

“เดี๋ยวกู้กันแน่ ว่านายจะดีแต่ปากหรือเปล่า”

ผมทำน้ำอะไรลงไป

ผมกรีดร้องในลำคอ พลังติดดินอยู่บนเตียงตัวเอง หลังจาก
ที่ออกปากสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะ กับคุณเจเดนแบบนั้นออกไป
โบหน้าผมดุก็ยิ้มเหยียดออกมาแล้วเริ่มทำทนายผมกลับ ทำให้ผมรู้สึก
ว่าตัวเองทำพลาดไป โดยที่ไม่รู้ด้วยว่าพลาดตรงไหน!

เขาเอาเอกสารบางอย่างเสร็จก็จากไป ทั้งยังไม่ลืมหันมา
ลำทับผมอีกรอบ ตอกย้ำสิ่งที่ผมพูดออกไปแล้ว

“ฉันจะรอเจอนายที่บ้านใหญ่”

ผมไม่รู้เลยว่าอะไรรอผมอยู่ในอนาคต จะโดนใช้ทำอะไรบ้าง
ก็ไม่รู้ อย่างน้อยก็น่าจะเสนอตำแหน่งหรืองานอะไรที่มีระบุชัดเจน
กว่านี้

ไม่ใช่ไปบอกว่าทำได้ทุกอย่าง!

แล้วนี่ถ้าผมโดนแกล้ง โดนสั่งให้ไปชุดสวน ชุดคู ซ่อมท่อหรือ
อะไรพวกนั้นทั้งวันทั้งคืนล่ะ งานใช้กำลังแบบนั้นผมไม่ไหวหรอก แค
คิดก็สยองแล้ว

ถ้าตัวใหญ่เป็นหมีป่าแบบเคลย์ ผมจะไม่รู้สึกเหมือนจะเป็น
บ้าตายแบบนี้เลย

ผมนอนซุกตัวอยู่บนเตียง จนได้ยินเสียงประตูบ้านเปิด ถึงรีบ
วิ่งลงบันไดไปชะโงกหน้าดู พอเห็นว่าเป็นปาลิสี่ผมก็รีบฟ่องทันที
เธอยังดูตกใจที่ผมบอกว่าคุณใหญ่เข้ามาที่นี่ เพราะเขาไม่ได้แจ้งใคร

ไว้ก่อนเลย

ผมบอกป้าลิลี่ไปด้วยว่าผมอาจจะถูกย้ายไปอยู่บ้านใหญ่ แต่ไม่ได้บอกว่าคุณพลาดทำโดนคนตัวโตพลิกลือกจนแพ้หลุดลุ่ย

“เขาอาจจะเห็นแววของเธอแล้วไง” ป้าลิลี่มองโลกในแง่ดีสุด ๆ เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รวากับเด็กที่เธอปั้นและเลี้ยงดูมาประสบความสำเร็จ

นั่นยิ่งทำให้ผมตัวเล็กลงกว่าเดิมอีก... เขาจะเห็นแววอะไรในตัวผมล่ะ ผมสู้อะไรเขาไม่ได้เลย แแรงก็แพ้ เทคนิคต่อสู้ก็ยับเยิน

“ไปที่นั่นแล้วก็**เป็นเด็กดี**นะรู้ไหม นายใหญ่ชอบเด็กที่อ่านหนังสือง่าย ไม่มีใครชอบพวกหัวแข็ง ดื้อด้าน เอาแต่ใจหรือก เรื่องตื่นสายขึ้นเขาก็ด้วยเหมือนกัน ไปทำงานจริง ๆ จัง ๆ แล้วใครจะมาคอยตามปลุกตามเรียก! ถ้าไม่ปรับปรุงตัว เห็นทีนายใหญ่ต้องเดือดร้อนลงมาปลุกเธอก่อนออกไปทำงานด้วยละมัง” ป้าลิลี่ไม่วายหันมาเห็นผมเสียงสูง

“ไ้ป้าครับ ผมโตแล้ว ไม่ได้เหลวไหลจนต้องให้ใครมาดูแลแบบนั้นตลอดสักหน่อย ที่ผมพลาดนะ! เพราะผมแค่แข่งก็จนสมองมันหนักอึ้งไปหมดต่างหากล่ะครับ” ผมแก้ตัว มองรอยยิ้มมอบอุ่นเอ็นดูจากป้าลิลี่ ตอนแรกผมมองว่าเธอดู ดูน่ากลัวมาก แต่พออยู่กันไปกันมา ยิ่งเราสนิทกันขึ้นเรื่อย ๆ เธอก็กลายเป็นคุณป้าใจดีน่ารักคนหนึ่งเท่านั้น

“ก็ได้ครับ ๆ ผมน่าจะจะเป็นเด็กดีที่สุดเลย”

คำสั่งย้ายมาพร้อมกับผู้ชายใส่สูทคนใหม่ที่ผมไม่รู้จัก ร่างสูงบึกบึนในชุดสูทเนียบสีดำสนิท ใส่แว่นตาดำจมองไม่เห็นแววตาจริง ๆ มาเคาะประตูบ้านตอนฟ้ามืด

“นายใหญ่สั่งให้มารับเด็ก” เขาพูดออกมาแค่นั้น แต่น้ำเสียงก็ฟังดูโอนอ่อนให้ความเคารพ

ป้าลิลี่พยักหน้า เธอหันมาจ้องหน้าผม แน่แน่นอนว่าเพราะความ ตื่นเต้นของป้า เธอสั่งให้ผมเก็บของพร้อมกับมาช่วยเก็บอะไรอีกไม่รู้ เยอะแยะให้ผมเสร็จไปตั้งแต่เกือบสองชั่วโมงที่แล้ว

“ผมไปนะครับ” ผมพูดกับป้าลิลี่เพียงแค่นั้น พอถึงเวลาจะ จากลาทั้งก็ไม่มีใครจะพูดอะไร ทั้งๆ ที่หลายความรู้สึกอัดแน่นอยู่ใน หัว ผมรักป้าลิลี่มาก เธอเป็นคนที่เลี้ยงผมมาตลอดหลายปีนี้ ผม เข้าไปสวมกอดเธอ แล้วยังหอมแก้มไปด้วยอีกหนึ่งฟอด

“ผมจะกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ นะครับ ถ้าคุณ...นายใหญ่ อนุญาต” ผมเหลือบตามองชายร่างยักษ์ เขาดูไม่มีหระหรือแสดง ท่าทางว่าจะดูผมที่เกือบพลอหลุดเรียกนายใหญ่ว่าคุณเจเดน

เราไม่ได้รับการสั่งสอนให้เรียกเขาด้วยชื่อแบบนั้น มีแต่คำว่า นายใหญ่ ที่พวกเราใช้กันเมื่อพูดถึงเขา

“ไปกันได้แล้ว เดี่ยวนายใหญ่จะรอนาน” เขาพูดด้วยน้ำเสียง ดุๆ ที่เหมือนติดเป็นนิสัย ก่อนจะก้าวไวๆ ไปนั่งรอบนรถ

ผมหันมากอดป้าลิลี่แน่นๆ อีกครั้ง

“ทำตัวดีๆ ละ เข้าใจไหม” นั่นเป็นคำสั่งสุดท้ายจากป้าลิลี่ ผู้หญิงวัยใกล้ชราที่ผมเคารพที่สุด ก่อนที่ผมจะห่างไปเรื่อยๆ จน ตัวบ้านหายไปจากสายตา แล้วเปลี่ยนเป็นภาพถนนมืดๆ แทน

ผมนึกสงสัยขึ้นมาเลยว่าบรรดาลูกน้องตัวยักษ์ของคุณเจเดน โดนตัดลิ้นออกไปก่อนจะได้บรรจุเข้าทำงานหรือเปล่า ทุกคนเหมือน ตั้งโปรแกรมกันมาให้เป็นคนพูดน้อย พี่แจ๊คก็เป็นคนไม่ค่อยพูด เหมือนกัน เคลย์พอโตกว่านี้แล้วก็อาจจะกลายเป็นไปไปเลยก็ได้

เขาไม่ชอบคนพูดมากหรอก...

“คุณ...นายใหญ่ เขาเป็นคนยังไงเหรอครับ” ผมรวบรวมความ กล้าถามออกไปเพื่อทำลายความเงิบที่น่าอึดอัดลง

ผู้ชายร่างใหญ่หันเลี้ยวหน้ามามองผม

“ดู แต่ก็ใจดี” เขาตอบคำตอบที่ย้อนแย้งที่สุดๆ มา

“ครับ?” มันท่าน่าเข้าใจง่ายตรงไหน ดูแต่ใจดี ดูก็ส่วนดู ใจดีก็ใจดีสิ จะเอามารวมกันได้ยังไง

“นายใหญ่เป็นคนดู แต่ไม่ใช่คนดูแบบไม่มีเหตุผล ถ้านายทำตัวดี เขาก็ไม่ดูนายหรอก” คราวนี้พี่เบิ้มพูดยาวขึ้นเพื่ออธิบาย

“แล้ว... พี่รู้ไหมครับ ว่าผมจะโดนเอาไปทำงานตำแหน่งอะไร” อย่างน้อยก็ไม่น่าไปชบอดดีการ์ตนะ

“ไม่รู้ ฉันไม่ได้มีหน้าที่จะต้องรู้อะไรพวกนั้น แต่นายก็ดูตัวเล็กบอบบาง จะมีประโยชน์อะไรฉันก็ยังไม่เห็น” เขาตอบกลับมาเสียงเรียบ “หรือว่าฉลาดมาก ๆ กัน”

อ้าว... เหมือนโดนด่าแบบไม่รู้ตัวเลย ผมขมวดคิ้ว ยิ้มแห้ง ๆ กลับไปให้อีกฝ่าย

“เออ... ถ้าฉันตอนนี้มีตำแหน่งไหนว่างบ้าง พี่พอรู้ไหมครับ คนสวน หรือว่าคนทำความสะอาด อะไรแบบนั้นหรือเปล่า หรือว่าที่บริษัทเขาขาดคนตำแหน่งอะไรบ้าง” ผมทอดเสียงอ่อน พยายามทำตัวเองให้ดูเป็นเด็กน่ารักเรียบริ้อยที่สุด อย่างน้อยถ้ามีใครสักคนเอ็นดู ชีวิตของผมอาจจะไม่แย่มากก็ได้

ผมเห็นริมฝีปากสีเข้มเหยียดยิ้มออกมา เขากำลังขำผมหรือหรือว่าอะไร ผมดูไม่ออกเลย

“รอไปเห็นห้องนอนของนายก่อนเถอะ เดี่ยวนายก็คงรู้ว่าพวกแม่บ้านเขาไม่ได้นอนห้องแบบนี้กัน”

ทำไมอะ ห้องนอนผมมันแย่กว่าที่พวกแม่บ้านได้อีกหรือ

“แล้ว...”

“หยุดถามได้แล้ว อยากรู้ก็โทร. ถามนายใหญ่เองไหมล่ะ ฉันต่อสายให้”

“ไม่เอาครับ” ผมรีบปฏิเสธ รู้สึกกลัวจนลนลานขึ้นมา

ไปวัดดวงเอาข้างหน้าก็ได้! แย่ก็แย่ดี คิดว่าไม่สู้หรือวะ

4

BAD BOY

ผมถูกพาเข้าไปในตัวบ้านหลังใหญ่ อันที่จริง อาจจะต้อง เรียกว่าคฤหาสน์ซะมากกว่า คฤหาสน์หลังใหญ่สีขาว หลังคาสีน้ำเงิน ตามเสาต้นใหญ่รอบบ้านเป็นหินประดับดูหรูหรา ตรงลานขนาดใหญ่หน้าบ้านมีน้ำพุแล้วก็ต้นไม้ต้นใหญ่จัดเรียงอย่างดี ไม่ต้องเดาเลยว่าเขาเสียเงินค่าตกแต่งแค่กับสวนแล้วก็ทางเข้าไปมากเท่าไร รอบ ๆ บ้านมีการ์ดยืนกันอยู่เป็นจุด ๆ พวกเขามองมาทางผม ก่อนจะมองผ่านไปเหมือนไม่สนใจ ทุกคนดูเหมือนหุ่นยนต์มากกว่า จะเป็นคนจริง ๆ

ผู้ชายที่ขับรถพาผมมาครั้งนี้ชื่ออดัม เขาเดินนำผมเข้าไปถึง ด่านใน ก่อนจะมีผู้หญิงในชุดแม่บ้านสีน้ำเงินเข้ามาจับช่วงต่อ จากนั้นอดัมก็หมุนตัวเดินออกจากบ้านไปโดยไม่เอ่ยลาหรือพูดอะไรกับผมอีก

ผมเดินตามเธอไปเรื่อย ๆ ผ่านบันไดขนาดใหญ่ที่ปูพรมไว้ตรงกลางบ้าน ไปขึ้นลิฟต์ซึ่งซ่อนตัวอยู่อีกห้องหนึ่งแทน

“นายใหญ่...ได้บอกไหมครับว่าจะให้ผมมาทำอะไร”

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มออกมา “นายใหญ่ไม่ได้แจ้งอะไรไว้เลยคะ บอกแค่ให้เปิดห้องนอนนี้ให้แก่คุณ”

น้ำเสียงฟังดูให้ความเคารพ กับท่าทางแบบนั้น ไม่เหมือนกับตอนที่ผมเจอป้าลิลี่ครั้งแรกเลย ตอนนั้นเธอทำให้ผมเข้าใจชัดเจนว่าผมจะมาเป็นเด็กในปกครองมากกว่าจะเป็นครอบครัว แล้วก็จะไม่โอ้อวดด้วย แต่ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้ทำเหมือนกับผมจะมาเป็นลูกน้องหรือเพื่อนร่วมงานของเธอเลยสักนิด

ผมซ่อนความสงสัยเอาไว้ในใจ เดินตามเธอไปเรื่อย ๆ จนถึงประตูไม้สีเข้มซึ่งเป็นประตูห้องนอน เธอค้อมหัวให้ ก่อนจะค่อย ๆ ถอยออกไปสองก้าว แล้วก็ยืนค้างอยู่แบบนั้น

“เอ่อ...งั้นผมเข้าห้องนะครับ ขอขอบคุณครับ” ผมค้อมหัวคืน ทำให้เธอก้มหัวต่ำกว่าเดิมอีกครั้ง และยังไม่ยอมเงยขึ้นมา จนผมเป็นฝ่ายเดินเข้าห้องก่อน

พอเข้ามา ผมก็แทบอ้าปากค้างกับภาพที่เห็น ห้องนอนขนาดใหญ่ เพดานสีขาวมีไฟหุหุราฝังอยู่ ทอดตัวตัดกับผนังสีดำสลักครีม ตรงกลางห้องมีเตียงนอนคิงไซส์แบบที่ต่อให้ผมนอนดินหรือแมกก็คงไม่มีทางกิ้งตกได้ ถัดมาคือโซฟาชุดใหญ่สีเทา กระจกบานใหญ่ ฝังติดผนังด้านหนึ่งของห้อง ส่วนอีกด้านเป็นเตาผิงสไตล์โมเดิร์นสีขาว

ผมเดินสำรวจห้องขนาดใหญ่ ความรู้สึกตื่นเต้นปะปนดีใจ ทำให้หัวใจเต้นแรงอยู่ภายในอกไม่ถึงสิบนาทีหลังจากนั้นก็มืดอีกสองคนเดินเข้ามา พวกเขาโค้งให้ผมไม่ต่างจากคนแรก ก่อนจะเอ่ยชื่อของเครื่องใช้และกระเป๋าของผมมาวางให้

“เสื้อผ้าพวกนี้ ให้ดิฉันจัดเข้าตู้ให้เลยไหมคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ๆ” ผมรีบปฏิเสธ รู้สึกเกรงใจขึ้นมา

“นายใหญ่...เขาอยู่ไหมครับ ตอนนี้”

“นายใหญ่ไม่อยู่บ้านค่ะ” เมตคนหนึ่งตอบขึ้นมา

“แล้วรู้ไหมครับว่าเขาจะกลับมาตอนไหน
 พวกเขาเห็นมองหน้ากันก่อนจะส่ายหน้าออกมา แล้วหันมา
 มองผมด้วยสายตาเหมือนขอโทษ
 “ไม่ทราบเลยค่ะ”

**ไม่รู้ว่าจะกลับบ้านตอนไหน หรือว่าเขาไม่ได้อยู่ที่บ้านนั้น
 ด้วยซ้ำ**

ผมกระดกเหล้าดื่กรึแรงเข้าปาก ความจริงผมยังไม่ควรดื่ม
 แอลกอฮอล์ที่นี้ แต่ความรู้สึกเบื่อหน่ายกัดกินไปทั่ว ตั้งแต่วันที่ผม
 โดนคำสั่งย้ายจนถึงวันนี้ก็ปาเข้าไปเป็นอาทิตย์แล้ว ผมยังไม่เห็น
 แม้แต่เงาของร่างสูงในบ้านเลยไม่ว่าจะเวลาไหน พอถามคนในบ้าน
 ก็ไม่มีใครตอบได้สักคนว่าตกลงผมไปทำอะไรที่นั่น

แล้วก็ไม่มีใครคุยกับผมด้วย ถ้าผมเดินไปถามอะไรสักอย่าง
 ก็จะได้รับคำตอบในเรื่องที่ถามกลับมาแบบสั้น กระชับ ไม่มีการคุย
 เล่นหรือสานมิตรแบบบ้านเก่าเลย

ผมคิดถึงปาลิสีขึ้นมาทันที คิดถึงเคลย์แล้วก็วิลลิสที่ผมไม่น่า
 จะคิดถึงด้วยซ้ำ

หลังจากแกร่วอยู่ที่นั่นอย่างคนไม่มีอะไรทำมาร่วมอาทิตย์
 ผมก็ตัดสินใจว่าวันนี้จะไม่รีบกลับบ้าน ก็ในเมื่อไม่รู้จะกลับไปทำ
 อะไร นอกจากนอนนิ่งๆ อยู่คนเดียวในห้อง สู้ผมเอาเวลาหลังเลิก
 เรียนไปเที่ยวไม่ดีกว่าหรือ ถูกไหม

วันนี้เป็นวันศุกร์พอดี โนแลน หนึ่งในเพื่อนที่โรงเรียนก็มา
 เกาะแเกาะเตรียมลากผมไปคลับเหมือนเดิม แน่แน่นอนว่าผมตอบตกลง
 โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย ผมถึงได้มานั่งกระดกเหล้าเข้าปากแบบ
 ตอนนี้ พอดื่มเยอะจนได้ที่ ผมก็โดนดึงไปเต้นกลางฟลอร์ แสงสีและ
 เพลงที่ดังกระหึ่มเข้าหูทำให้ผมสนุกจนเพลินดื่มเกินลิมิตตัวเองไป
 อีกหลายแก้ว

ยังงะชะพุงนี่ก็วันหยุดอยู่ดี แล้วคุณเจเดนก็คงไม่กลับมาตั้ง
งานผมหรือแม้แต่โผล่มาให้เห็นเหมือนเดิม

“ทำไมวันนี้ตีเมียอะจัง”

ผมหัวเราะ ไม่ตอบคำถามแล้วก็เบือนหน้าหนีด้วย ไม่นานก็
รู้สึกถึงมือที่เลื้อยเข้ามารัดร่าง ผมก้มลงมองก็เจอมือของโนแลน

“ไม่เอาน่า” ผมปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ดันร่างสูงกว่าออก

โนแลน หรือ โนล เป็นผู้ชายที่ชอตมาก ๆ ในโรงเรียน ถึงจะมี
คนมาสารภาพรักกับเขามากมาย แต่เขาก็ยังคงตามติดแล้วเอาตัว
มาผูกกับผมอย่างไม่รู้จักระมัดระวัง เราเป็นเพื่อนกัน แล้วก็มิอะไรกัน
บางครั้ง เขาเป็นผู้ชายคนแรกที่ผมมีความสัมพันธ์ด้วย แต่แค่นั้นก็
ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกรักหรืออยากได้เขามาเป็นแฟน

ถึงโนลจะดีก็ให้ผมยอมคบกับเขาไม่เลิกจนบางครั้งนำราคาญ
ก็ตามที

“ทำไมล่ะ” เขาไม่ยอมแพ้ พยายามจะกระตุ้นให้ผมคล้อยตาม
จนผมเริ่มขัดขึ้นแล้วเบี่ยงตัวหลบ

“ฉันทเหนื่อยแล้ว วันนี้ไม่มีอารมณ์” ผมตอบไปหัววัน ๆ อย่าง
ไม่คิดจะรักษาน้ำใจ

“ก็ได้ครับ ๆ จั๊นตีมด้วยกันแทนแล้วกัน” โนลยอมแพ้เมื่อผม
เริ่มเสียงแข็ง ข้อดีที่ผมชอบในตัวเขาจนยอมปล้ำยอมให้เขามาเกาะ-
เกาะกับผมได้ก็คือเขามักจะรู้ว่าตัวเองไปได้ไกลสุดแค่ไหน ถ้าผมเริ่ม
แสดงท่าทางไม่พอใจหรือต่อต้าน เขาจะรีบหยุดทันที แล้วเปลี่ยน
มาพยายามเอาใจผมแทน

กับอีกข้อก็คือ เขาเก่งเรื่องเช็ทซ์มาก ๆ จนเป็นการสร้าง
มาตรฐานให้ผมเลยทีเดียวน คนอื่นที่ผมมีเช็ทซ์ด้วยแล้วแสดงให้เห็น
ว่าเก่งน้อยกว่าโนล ผมจะไม่ซ้ารอบสอง หรือสานต่อด้วยเด็ดขาด

เสียเวลาเปล่า ๆ ผมโทร. เรียกโนลมาหาแทนยังจะคุ้มเวลา
คุ้มเหนื่อยมากกว่า

โนลลากผมกลับไปทีได้ตะ ก่อนจะซงเหล่าให้ผมตีมอย่างเอาใจ
เสียงหัวเราะสนุกสนานกับมุกตลกที่เพื่อนคนอื่นเล่นทำให้ผมรู้สึก
คึกกว่าเดิม เกมดวลเหล่าซ็อตที่ผมต้องการเอาชนะก็ทำให้ผมซัด
แอลกอฮอล์เข้าไปอีกเยอะ จนถึงเวลาที่ผมคิดว่าควรกลับบ้านได้
แล้วเพื่อไม่ให้มันน่าเกลียดเกินไป

ไม่รู้ว่ากลับไปถึงตอนตีสามแล้วประตูบ้านยังจะเปิดให้ผมเข้า
อยู่ใหม่ด้วย

“ขอบคุณครับ” ผมพิมพ์ได้ยีนเสียงอ้อแอ้ยานคางของ
ตัวเอง ผมผงกหัวขึ้นจากกระจกที่ฟิงนอนมาตลอดทาง ก่อนจะยัด
เงินจำนวนหนึ่งใส่มีคอนซิปแท็กซี่ พวกเพื่อนมาและจนถึงขนาด
นอนสลบอยู่ที่ผับ ผมไม่คิดว่าจะฝากชีวิตให้ใครสักคนมาส่งผมที่นี่
ได้

ผมเซเล็กน้อยตอนลงจากรถ แต่ก็ทรงตัวใหม่ มีการ์ดที่ยืนอยู่
หน้าบ้านวิ่งเข้ามาช่วยประคอง จากนั้นผมก็รู้สึกว่ากถูกหิ้วปีกโดยคน
สองคนเข้าไปในบ้าน กลิ่นบุหรี่ยลอยคลุ้งไปหมดจนผมไม่รู้ว่ามันมา
จากตัวผมหรือจากที่ไหน ร่างของผมถูกวางลงที่ประตูใหญ่ พวก
การ์ดถามว่ผมไหวไหม ผมจึงพยักหน้ากลับไปแล้วยีนทรงตัวให้
พวกเขาดู

ผมเมาฉิบหายเลยละ แต่ก็ยังรู้สึกว่าตัวเองสามารถเดินได้โดย
ไม่ต้องโดนหามแบบเมื่อครู่

“ขอบคุณครับ” ผมผงกหัวให้พวกเขา ก่อนจะหนีด้วยการ
เปิดประตูเข้าบ้าน เทำย่าไปตามพื้นหินหรุ

บ้านเจียบชะมัด

ผมไม่คิดว่ามันจะเจียบได้ขนาดนี้

“อ๊ะ...อ้าว” ผมชะงัก ตอนทีร่างสูงของใครสักคนปรากฏให้
เห็นในสายตา ผู้ชายทีผมไม่เคยคิดว่าจะได้พบในคืนนี้

เจ้าของโบหน้าหล่อดูนิ่งขรึมนิ่งเหยียดตัวตรงอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ มือข้างหนึ่งคิบบุหรี่มวนยาวอยู่ จ้องผมตาไม่กะพริบ สายตาราวกับสั่งให้ผมเดินเข้าไปหาโดยที่เจ้าตัวไม่ต้องพูดอะไรออกมาสักคำ

“สวัสดีครับ” ผมยิ้มกว้าง อารมณ์ดี ๆ ที่สร้างมาจากที่ผับยังไม่หายไ้ไหน การมองเห็นเบลออกไปหมดจนผมเห็นเขามีสองหน้าซ้อนกัน

“ทำไมเพิ่งกลับบ้าน” เสียงเย็น ๆ ถ้ามกลับมาทำให้ผมขนลุก “อะอะ ๆ ผมนะเหรอก ผมก็...ไปใช้ชีวิตวัยรุ่นมานะสิครับ” ผมเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย ภาพที่เห็นไม่ชัดเจนขึ้นเลยแม้ผมจะเข้าใกล้ เขามากกว่าเดิมแล้วก็ตาม

ผมยิ้มกว้าง หรือว่านี่ไม่ใช่ความจริงกัน ชีวิตจริงใครจะมีสองหน้าได้ละ บ้าไปแล้ว ผมหัวเราะ เปะมือข้างหนึ่งเข้ากับแก้มอ่อนสัมผัสสาก ๆ ที่เกิดจากไรหนวดตามกรอบหน้าทำให้ผมชะงัก

เป็นภาพมโนที่เหมือนจริงมากเลยละ

ผู้ชายคนนี้นะเหรอก ที่ผมวาดฝันไว้ว่าจะได้เขามาเป็นพ่อครอบครัว สิ่งที่ผมไม่เคยมี

วางมือลงกับต้นขาแกร่งพลางดันตัวเองเข้าไปใกล้จนหน้าท้องของผมแทบจะติดกับอีกฝ่าย ดวงตาสีฟ้าสวย กลิ่นน้ำหอมแพง ๆ คละเคล้ากับกลิ่นบุหรี่และแอลกอฮอล์จากตัวผมทำให้มันเมายิ่งกว่าเดิม

เขาไม่เคยทำตัวเป็นครอบครัวเลยสักครั้ง แล้วทำไมถึงทำหน้าที่ไม่พอใจเวลาเห็นผมกลับบ้านดึกล่ะ ผมแค่ไปดื่มเหล้า แล้วก็เที่ยวกลางคืนเอง เขาเป็นเหมือนคนแปลกหน้าที่ทำท่าเหมือนจะออกปากดูเพราะเห็นผมทำตัวไม่ดี

เขาทำแบบนั้นได้เหรอก ก็ถ้าไม่เคยทำตัวเหมือนผู้ปกครองเลย จะทำสีหน้าเหมือนอยากขย้ำผมให้ตายออกมาทำไม

“แค่นี้ไปเที่ยวมาเองครับ...แคร์ด้วยเหรอ” พอแอลกอฮอล์อยู่ในตัว ความเกรงกลัวที่มีต่ออีกฝ่ายก็หายไปราวกับที่ผ่านมาไม่เคยมีอยู่จริง พอมองอีกฝ่ายใกล้ๆ แบบนี้ ผมก็รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาเขาอย่างบอกไม่ถูก

ทั้งร่างกายสูงใหญ่ สุธรรูราคาแพง ช่วงไหล่กว้าง และใบหน้าหล่อที่ผมเห็นแบบเลื่อนราง

มันให้ความรู้สึกคุ้น ราวกับว่าผมเคยพบเขาเร็ว ๆ นี้ที่ไหนมาก่อน

“ลิน” เสียงดูๆ เรียกชื่อผม

“จำชื่อผมได้ด้วยเหรอ” ผมหัวเราะ ชยับหน้าเข้าไปใกล้จนแทบจะชนกับเขา “คุณหน้าตายนะ”

ผมเบลอลไปหมด แต่ภาพที่เห็นก็ตลกดี ผมสะบัดหัวแรง ๆ พยายามไล่ความรู้สึกมึนเมาออกไป แต่ดูเหมือนจะไม่ช่วยเท่าไรเลย

คุณเจเดนขมวดคิ้ว ทำหน้าเหมือนไม่พอใจที่ผมเรียกเขาแบบนั้น

“คุณไม่ชอบที่ผมเรียกแบบนี้?” ผมสรุปกับตัวเอง หัวหมุนไปหมดจนต้องแปะหน้าผากลงกับไหล่แกร่งเพื่อหาที่ยึดเหนี่ยว

“ก็นั่นไม่ใช่ชื่อที่ดี”

“งั้น ผมขอเรียกว่าแด๊ดดี...ได้ไหมครับ” ผมยิ้มกว้างกับตัวเอง แน่ใจว่าความคิดเด็ก ๆ แบบนั้นติดตามตัวผมมาตั้งแต่ผมยังเด็ก ผมยื่นตัวออกเพื่อมองหน้าอีกคน เขาจะชอบชื่อนี้มากกว่าชื่อแรกที่ผมใช้เรียกไหมนะ

“คุณเป็นแด๊ดดี...ส่วนผมก็เป็นเบบี้ไง ฮะๆ”

เขาจ้องผมด้วยสายตาคมดู น้ำเสียงเย็นเยียบตอบกลับเรียบนิ่งจนผมรู้สึกกลัว

“อยากเรียกอะไรก็เรียก...แต่ฉันไม่ใช่แด๊ดของเธอ”

“ไม่นะ! แต่ผมอยากให้เป็นนี่” ผมเถียงขาดใจ “คุณเป็นคนไปรับผมออกมาจากที่นั่นไม่ใช่หรือไง”

“มันก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะมาเป็นลูกของฉันนี่ ไม่งั้นฉันคงมีลูกเป็นร้อยคนแล้ว”

“โกหก ผมไม่ฟังหรอกครับ แล้วผมก็จะเรียกคุณแบบนี้แหละ!”

คุณเจเดนจ้องผมด้วยสายตาที่ผมอ่านไม่ออก เขามีดวงตาสีฟ้าอ่อน ดวงตาคู่เดียวกับที่ผมเคยจ้องมองเมื่อผมยังอายุแค่สิบสาม ส่วนประกอบอื่นบนใบหน้าก็พากันเสริมให้เขาดูหล่อมากกว่าเดิมอีก ผมไม่เคยสังเกตเห็นความหล่อเหลานี้เลยตอนที่พบเขาครั้งแรก ในตอนนั้นผมยังไม่รู้จักคำว่าเสน่ห์หรือแรงดึงดูดทางเพศ เพราะผมยังเด็ก

แต่ตอนนี้ พอได้มองเห็นเขาอีกครั้ง ตอนที่ผมโตพอจะรู้จักอะไร ๆ มากขึ้นแล้ว ผมไม่รู้จักสรรหาคำไหนมาบรรยายคนตรงหน้าได้เลย

“เราไม่ได้เป็นอะไรกันจริง ๆ อยากเรียกอะไรก็ตามใจ แต่เธอรู้หรือเปล่าว่า คนที่ไม่ได้เป็นพ่อลูกกัน ถ้าเรียกกันแบบนี้แปลว่าอะไร” เขาถามเสียงนุ่ม แต่ก็ฟังดูดิบกระด้างอยู่ดี

“ผม...” ผมพูดไม่ออก คำตอบของมันเป็นติดอยู่ในสมองของผม แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก ผมตีมเยอะเกินไปเหวอ ตีมเยอะจนน้ำสีอำพันพวกนั้นมาทำลายระบบความคิดของผมซะป็นปี

“หือ?”

“ผม...คิดว่าผมรู้นะ”

“งั้นมันคืออะไรล่ะ”

“ผมรู้แล้วกันนะ!” ผมตอบเสียงดัง รู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังสื่อสารอะไรอยู่ เพียงแค่ไม่อยากจะยอมรับมัน

มันเป็นคำที่พวกเด็กไฮสกูลคลั่ง ตลกชะมัด พวกเขาเพิ่งอายุเท่าไรไร ทำไม่ต้องพยายามให้คนอื่นเรียกตัวเองแบบนี้ด้วย

“นั่นก็ต้องรู้สึกว่าคุณที่เรียกกันแบบนั้นแต่ไม่ใช่พ่อลูกกันเขาทำอะไรกันบ้าง” ร่วงสูงกระซิบ สายตาคมดุจริงผมให้หนึ่งค้างอยู่กับที่ฝ่ามือแข็งแรงล็อกเอวผมไม่ให้ขยับ สายตาที่เขาใช้มองทำให้ผมรู้สึกร้อนไปหมด “อยากทำแบบนั้นด้วยหรือไง”

“ก็แล้วถ้าทำ คุณจะยอมให้ผมเรียกแบบนั้นหรือเปล่าล่ะ”

“หือ...” คุณเจตนาหลุดหัวเราะในลำคอกับคำถามได้กลับของ ผม เขานิ่งไปชั่วครู่เหมือนกำลังขังใจ

“คุณไม่เคยเป็นครอบครัวให้ผมอยู่แล้วนี่ จะเป็นแต่ดี ความหมายไหนแล้วมันต่างกันยังไง อย่าง...อ้อ!”

ประโยคที่ผมจะพูดกลืนหายเข้าไปในคอตอนที่ริมฝีปากของเขากระแทกจูบเข้ามา สัมผัสดิบเถื่อนรุกไล่จนสติที่ไม่ค่อยจะมีอยู่แล้วแตกกระเจิง ยิ่งผมส่งเสียงอื้ออึงประท้วงหรือขยับหนี เขาก็ยิ่งกดผมให้จมลงกับตักเขาแรงกว่าเดิม

ผมหลับตาที่ จูบที่ผมได้รับตอนนี้เต็มไปด้วยการแสดงอำนาจ จนผมนึกอยากเอาชนะขึ้นมา ผมสอดแขนไปล็อกลำคอแกร่งบ้าง ก่อนที่จะเริ่มขยับลิ้นไต่โลมอีกฝ่ายกลับ ผมจูบอยู่นาน แต่ยังไม่พยายามเอาชนะก็ดูเหมือนจะยิ่งแพ้ ผมถูกช่วงชิงอากาศหายใจไปจนหมด ทำให้ต้องทุบอีกฝ่ายแรง ๆ ให้เขาปล่อยก่อนที่ผมจะขาดใจตาย!

“อ้ออ้อ” แต่คนตรงหน้าก็ไม่ปล่อยผมง่าย ๆ เขาถอนริมฝีปากออกไป ก่อนจะประคองจูบเข้ามาใหม่ คราวนี้เป็นจูบลึกซึ้ง เรียวลิ้น อุ้นตัวได้เนิบช้า ทำให้ผมพอปรับการหายใจของตัวเองตามได้ ผมส่งเสียงครางอื้ออึงในคอแทนคำชม

ผมชอบจูบนี้เป็นบ้าเลย

ร่างของผมถูกยกให้สูงขึ้นจากตักเล็กน้อย เสื้อที่สวมอยู่ไม่ได้ช่วยป้องกันผมจากมือหยาบที่สอดเข้ามาสัมผัส หน้าท้องของผมเกร็งไปหมดตอนที่เขาย่ำมันแรง ๆ

“อะ...อ้อ!” ผมสะดุ้งโหยง ตอนเขาเคลื่อนไหวมือไปจนถึงแผ่นอก
เสื้อของผมถูกเลิกขึ้นสูง ก่อนที่ผมจะหันไปทั้งตัวเพราะเรียวลิ้นอุ่น
ซึ่งลากเลียผ่านยอดอก

อาจจะเพราะความเมื่อด้วย ผมถึงเริ่มทำอะไรที่ขัดแย้งกันเอง
ทั้ง ๆ ที่ตัวพยายามจะขยับหนี แต่ผมก็แอบอกรับสัมผัสนั้นเหมือน
ติดใจ ผมจิกปลายเล็บเข้ากับไหล่กว้าง เขาขยับลิ้นเซื่องช้าสลับเร็ว
เร็วเหมือนจะฆ่าผมให้ตายทั้งเป็น

ผมหอบหายใจแรง รับรู้ถึงความฟ่ายแพ้ของตัวเองโดยสมบูรณ์
ความมั่นใจกับแรงที่เสียไปทำให้ผมทรุดตัวลงทับตักแข็งแรง
อีกครั้งอย่างคนหมดแรง ในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนที่ภาพจะตัดไป ผม
ได้ยินเสียงกระซิบดุดันข้างใบหู

“นี่คือสิ่งที่เธอร้องขอ...ถ้ายังไม่หยุดหาเรื่อง ครึ่งหน้าฉันจะ
ไม่ใจดีแบบนี้”

5

TROUBLE MAKER

ผมตื่นขึ้นมากับอาการปวดร้าวไปทั้งตัว รู้สึกหัวหมุนจนแทบอาเจียนออกมาตอนพยายามจะลุกขึ้นจากเตียง ผมจำไม่ได้ว่ากลับไปอยู่ในห้องนอนตัวเองได้อย่างไร ภาพสุดท้ายที่จำได้คือ... อ้อ ใช่ ผมโดนพี่การ์ดจากหน้าบ้านลากเข้าไปส่ง

ไม่อ่อนโยนเลย

ผมขมวดคิ้วเมื่อมองเห็นรอยข้ำบนตัวหลายจุด โดยเฉพาะหัวเข่าที่น่าจะกระแทกพื้นหรืออะไรสักอย่าง ไม่รู้เหมือนกันว่ามันมาจากตอนโดนหิ้วเข้าบ้านหรือตั้งแต่ที่คลิบกันแน่ ผมเป็นพวกชอบสร้างรอยข้ำให้ตัวเองโดยไม่รู้ตัวมาตลอดอยู่แล้ว บางทีอาจจะเดินจนไปกระแทกอะไรสักอย่างเข้าก็ได้

แต่จะไปว่าพวกเขาก็คงไม่ได้ ผมผิดเองแหละที่กลับบ้านทั้งๆ ที่เมาปลิ้นขนาดนั้น นี่ถ้าเป็นที่บ้านเก่า ผมคงโดนปาลิสีเรียกไปดูจนกว่าจะสร้างแล้ว แต่กับที่นี้ซึ่งเป็นบ้านใหม่ ดูเหมือนจะไม่มีใครมาสนใจผม ที่กลับดึกเมื่อคืนก็คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น

พอตื่นเข้ามาเตรียมตัวไปโรงเรียน ทุกอย่างก็ยิ่งเหมือนเดิม

ไม่มีผิด แม่บ้านในชุดเรียบร้อยทำความสะอาดตามจุดต่าง ๆ การ์ดหลายคนเริ่มเข้าประจำที่ สลับกับผลัดกันเดินตรวจรอรอบ ๆ บ้าน และไร้วัวแจ้เจ้าของบ้านเหมือนเดิม

ผมไม่น่าดื่มทั้งเหล้าซังเหล้าช้อตเข้าไปปรวมกันแบบนั้นเลย ไหนจะพวกเบียร์ที่ผมกินเปิดไปช่วงหัวค่ำด้วย พอกินหลาย ๆ อย่างปนกันทีไร ความทรงจำผมจะหายไปหมดเหมือนโดนลบทุกที แล้วคืนนี้ยังจะโดนลากมางานวันเกิดของเพื่อนอีกคนในกลุ่มด้วย โชคดีที่วันนี้ที่โรงเรียนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก ผมถึงได้แอบไปหลับพักผ่อนที่ห้องพยาบาลได้หลายชั่วโมง ถึงตื่นมาจะไม่ได้หายสนิทเหมือนเกิดใหม่ แต่ความเหนื่อยล้าและอาการเมาค้างก็ทุเลาลงไปเยอะ

“ทำไมนั่งนิ่งแบบนี้ล่ะ ไม่สมกับเป็นนายเลย ที่รัก” น้ำเสียงในลทอดหวานในท้ายประโยค มือของเขาเลื่อนเข้ามาลูบไล้เอวผมเบา ๆ

“โนล” ผมทัก ก่อนจะเหยียดขี้มออกมา

รู้แล้วล่ะว่าเขาตรงดิ่งมาหาผมทันทีที่เข้ามาในงานเพื่ออะไร เมื่อวานเขาไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ ก็คงหวังเป็นวันนี้แทนนั่นสิ

เอายังไงดีล่ะ

ผมสอดสายสายตาไปรอบ ๆ ผับ ทั้งที่มีคนเบียดเสียดอยู่เต็มไปหมด แต่ผมกลับมองไม่เห็นเลยว่ามีใครน่าสนใจพอจะไปด้วยแทนในคืนนี้ นั่นก็คงจะเป็นโนลนั่นแหละ ผมเองก็ไม่ได้มีเซ็กส์มานานแล้ว รีบกลับบ้านไปก็ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ดี นอกจากนอนเฉย ๆ หายใจทิ้งไปจนกว่าจะหลับ

โนลมองผมอย่างคาดหวัง ก่อนที่เขาจะยิ้มกว้างออกมาตอนที่ผมหันไปจูบริมฝีปากร้อนเบียดชิดกับปากของผม พร้อมเรียวลิ้นที่กวาดเอาทุกรสที่ผมมีอย่างหิวกระหาย จนผมต้องขย้าเส้นผมนุ่มเพื่อระบายอารมณ์

จูบนี้ดีชะมัด...แต่ผมก็รู้สึกว่ามีอะไรแปลกไป

เหมือนกับมันไม่ได้ดีที่สุด ทั้ง ๆ ที่โนลเป็นคนจูบเก่ง และผม

ยอมรับความจริงข้อนั้นมาตลอด

ทำไมกัน

ผมขมวดคิ้ว ผละออกมาแล้วคว้าแก้วเหล้าบนโต๊ะขึ้นกระดก ก่อนตัดสินใจยับขึ้นคร่อมร่างสูง ริมฝีปากบดขยี้จูบร้อนแรงกว่าเดิมลงไปโดยไม่สนใจสายตาจากคนรอบข้างที่มองมา แล้วยังไง ผมกับ โนล เรามีอะไร ๆ ร่วมกัน ใคร ๆ ก็รู้ข้อนั้น ผมไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนหรือ

ยิ่งจูบก็ยิ่งรู้สึกว่ามีอะไรผิดไป จูบไม่ทำให้ผมพอใจอย่างที่ควรจะเป็น แม้ว่าเราจะแลกน้ำลายกันดูเด็ดมากแค่ไหนก็ตาม

บางทีอาจเป็นเพราะผมห่างจากเช็ทซ์มานานเกินไป

“ฉันไม่นอนค้างคืน แล้วก็ไม่ได้ไปที่บ้านของนาย” ผมพูดตักเอาไว้ โนลคลั่งที่จะเอาผมกลับบ้านไปกับเขาตลอด เขาว่าเขาชอบตื่นมาเห็นผมเป็นคนแรกในตอนเช้า

หึ ๆ ผมไม่ได้ใส่เสื้อขนาดดูไม่ออก เขาแค่อยากให้ผมเป็นเช็ทซ์แรกของเขาในตอนเช้ามากกว่า

โนลยิ้มร้าย ๆ ออกมา ไบหน้าหล่อขยับเอียง มือแกร่งบีบเข้าแรง ๆ ที่นั่นทำยเหมือนเขานึกมันเขี้ยวผมขึ้นมา

ชั่วพริบตาหนึ่ง ผมเกิดนึกถึงบ้านขึ้นมา ถ้าเกิดว่าคุณเจเดนอยู่ที่นั่น เขาจะว่าไหมถ้าผมไม่อยู่ จะดูหรือเปล่าถ้าเกิดผมค้างคืนข้างนอก จะไม่พอใจเหมือนผู้ปกครองคนอื่นไหมถ้าเห็นผมตี้มเหล่าจนเมากลับไป

“งั้นก็รู้ไว้เลย ฉันไม่ปล่อยให้นายกลับบ้านเร็ว ๆ นี้แน่”

...ไม่น่าหรือก ใช้ว่าเขาแคร์ขนาดนั้นสักหน่อย

Jaden's Part

“ฉันไม่ต้องการให้ตำรวจเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ จ่ายเงินให้ ชาร์ลิส เกียส์ ไป บอกให้เขาคอมคนในหน่วยตัวเองให้ได้” ผมออกคำสั่งพลาง

ปิดแฟ้มเอกสารหนา ๆ ลงแล้วเริ่มจุดบุหรี่ขึ้นสูบ

“ครับนายใหญ่” “รีอคกี้” บอติการ์ด รวมไปถึงมือขวาพยักหน้ารับคำสั่ง

“แล้วเรื่องเหล่านี้จากเปอริโตรโก ถึงไหนแล้ว” ผมเปรยถามคาดหวังให้ข่าวดีเกิดขึ้นบ้าง หลังจากได้ยินเรื่องน่าเบื่ออย่างพวกตำรวจทำตัวน่ารำคาญด้วยการเสนอหน้ามายุ่งเรื่องที่ไม่ควรยุ่ง

“ของถูกส่งออกจากเบย์แอฟแล้วครับนายใหญ่ ตอนนี้นี้คงจะถึงโคลิเซียม เตรียมขนขึ้นเครื่องที่ไอ้กแลนด์แล้วครับ”

“ดี”

“ส่วนเรื่องไอซ์ที่รับมาจากเรเวเจอร์ ตอนนี้องเก็บเข้าโกดังที่กิชแล้วครับ”

รีอคกี้รายงานเรื่องที่ผมเกือบลืมไปเพิ่ม ทำให้อารมณ์ผมดีขึ้นได้อีกเล็กน้อย ถึงส่วนตัวจะเกลียดการยื่นมือเข้าไปยุ่งกับพวกสิ่งเสพติด แต่ถ้าต้องแลกมาด้วยข้อตกลงที่ดีกว่าและการได้เปรียบในหลาย ๆ ด้าน ผมก็ต้องให้การช่วยเหลือคนบางกลุ่มเป็นบางครั้ง

“ไม่มีอะไรแล้ว เรียกให้จิมมีมาเผ้าการ์ดแทน แล้วนายกลับไปพักผ่อนได้” ผมสั่ง ช่วงอาทิตย์ที่แล้วเราทำงานกันหนักจนไม่ได้หลับได้นอน ผมต้องบินไปดูของไกลถึงสเปน แล้วข้ามพรมแดนไปจัดการพวกนอกคอกอีก

“ครับนาย” อีกฝ่ายค้อมหัว เตรียมถอยหลังเพื่อทำตามที่ผมสั่ง แต่เสียงดังวุ่นวายมาจากด้านนอกทำให้เราทั้งคู่ชะงัก

“ดีสิ”

ไม่ควรมึนเสียงดังโวยวายในเวลานี้

“เสียงอะไร” ผมจ้องรีอคกี้ ตอนที่อีกฝ่ายเปิดประตูไปดูเพื่อหาต้นเหตุของเสียง

“คุณเดอร์แฮมครับนายใหญ่”

ร็อคก็ไม่ว่าลินมาอยู่ที่นี้ในสถานะอะไร เขาจึงเลือกเรียกอีกฝ่ายอย่างสุภาพไว้ก่อนเพื่อความปลอดภัย นายของเขาไม่เคยพาเด็กที่รับอุปถัมภ์มาพักพร้อมจัดหาห้องนอนหรือให้มาก่อน แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นก็ดูอึดอัดเกินกว่าจะเก็บมาเลี้ยงเป็นบอดีการ์ด เขาไม่อยากสรุปว่าลินมาทำอะไรที่นี่ แต่นายใหญ่เป็นคนที่คู่ได้กับทุกเพศอยู่แล้ว คนที่ทำงานใกล้ตัวล้วนรู้ความจริงข้อนี้ดีกว่าใคร

“เด็กนั้นทำไมอีก” ผมถามเสียงเรียบ

ร็อคก็อีกอักไม่ตอบอะไร จนเจ้าของชื่อปรากฏให้เห็นในสายตา ร่างเพรียวเดินมาหยุดพิงกรอบประตู ดวงตาฉ่ำเต็มขณะยิ้มกว้าง

“ฮะ ไฮ...แต่ดีดี”

เมาก็แล้ว เลี้ยงกันมาอย่างไรจนถึงออกมาเป็นแบบนี้

ผมส่งสายตาดอกให้ร็อคก็ออกไปนอกห้อง เขาทำตามอย่างไว โดยไม่ลืมปิดประตูให้ด้วย

“มานั่งนี่” ผมออกคำสั่ง

ร่างบางยิ้มกว้าง ทำตามอย่างรวดเร็วโดยการมาทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่ตรงหน้าโต๊ะทำงาน

ผมเองก็เกือบลืมเรื่องของลินไปแล้ว เพราะหน้าที่การงานแล้วก็ไม่ได้เจอกันเลยนับตั้งแต่วันนั้น ทำให้เกือบลืมไปว่าครั้งหนึ่งเคยมีเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่กล้าบ้าบิ่นขอให้รับมาด้วย ทั้งที่เด็กคนอื่นกลัวผมจนแทบไม่กล้าสบตา ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี อีกฝ่ายเปลี่ยนไปจนแทบไม่เชื่อว่าเป็นคนเดียวกัน เพราะเปลี่ยนไปขนาดนี้ไง ผมถึงจำเขาไม่ได้เลยตอนที่พบกันครั้งล่าสุด

จากเด็กผมมแห่ง หน้าตาน่ารักในความทรงจำ ตอนนี้เติบโตมาเป็นผู้ชายร่างเพรียวที่ดูน่าจะฮอตในหมู่เพื่อนไม่เบา

ผมได้มองใบหน้าสวยได้รูป คิ้วเรียงตัวสวย ตัดกับดวงตาที่ตอนนี้จ๋าปรีหรือเหมือนคนเมา ใบหน้าแดงจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ ผิวใสจมูกโด่งเซ็ดรัน กับริมฝีปากอวบอิม

ภาพที่เห็นทั้งหมดบีบให้ผมต้องยอมรับกับตัวเองในใจว่า คนตรงหน้ามีเสน่ห์ทางเพศเกินกว่าที่เด็กอายุเท่านี้ควรจะมี แล้วก็ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมตอนนั้นผมถึงคิดว่าเขาโตกว่าอายุจริง

ทั้งที่เพิ่งจะโตดีแท้ ๆ

“ฉันรู้แล้วว่าเธอชอบหาเรื่องใส่ตัว” ผมเปรย หยิบบุหรี่มวนใหม่ขึ้นมาจุดพลางคาบไว้ “ลิลี่เลี้ยงมาตามใจเกินไปหรือไง ถึงได้ขี้เมาแบบนี้”

“คุณไม่ได้เลี้ยงผม ไม่มีสิทธิ์ว่าใครทั้งนั้น ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้” อีกฝ่ายเถียงกลับเสียงดัง ใบหน้างออย่างไม่คิดจะเก็บอารมณ์

“หึ ๆ” ทั้งที่เห็น้อยจากเรื่องงานมา ผมกลับรู้สึกที่ตัวเองสนุกสนานกับการต่อล้อต่อเถียงเล็ก ๆ นึกว่าที่คิด

“อาหารที่เธอกิน เงินที่ส่งเธอไปเรียน ไปตี้มเหล่า ที่ซุกหัวนอน ไปจนถึงเสื้อผ้าแพง ๆ ที่เธอใส่อยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่เงินของฉันหรือไง คิดว่ามันเป็นเงินของใครกัน ลิลี่เหรอ”

ปัง!

ร่างบางลุกขึ้น ใช้สองมือตบโต๊ะเสียงดัง ก่อนจะเซเบา ๆ

“หยุดลำเลิกบุญคุณกับผมเดี๋ยวนี้ คุณไม่เคยแคร์เลยและผมไม่อยากได้ยิน”

เขาโวยวาย ก่อนปลดกระดุมเสื้อที่สวมอยู่ออกไว้ ๆ

“นี่ไง ผมคืนให้หมดเลย คุณนะ...คุณนะ ใจร้ายที่สุดเลย”

ผมนั่งมองคนตรงหน้านิ่ง ๆ เสื้อเชิ้ตสีขาวลายดอกไม้บางจนแทบจะปกปิดอะไรไม่ได้อยู่แล้วถูกปลดกระดุมออกจนหมด ก่อนที่ลिनจะเริ่มปลดกางเกงของตัวเองอย่างบ้าบิ่น ก็พอจะรู้อยู่เหมือนกันว่าเป็นคนที่เมาแล้วทำอะไรไม่คิดทั้งยังบ้าดีเดือด เป็นยังไงก็เป็น

อย่างนั้น ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยจริง ๆ

“หยุด” ผมสั่งเสียงเรียบ

“...”

“ลิน ฉันสั่งให้หยุด!” ผมเริ่มเสียงดัง หุ่นที่เห็นกับเครื่องหน้าสวย ๆ รวมถึงกลิ่นแอลกอฮอล์และความทรงจำกำลังกระตุ้นผม และผมไม่คิดจะหน้ามิดเคลมเด็กที่เพิ่งรับมาวันนี้พรุ่งนี้ มันไม่ใช่เหตุผลที่ผมยอมให้ลินเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ

ไม่เลย ผมไม่ได้คิดถึงเรื่องเซ็กซ์

ไม่ได้คิดอะไรเลยสักอย่าง นอกจากความรู้สึกสนุกตอนที่เห็นใบหน้าสวยงามง้ำกับคำพูดประชดประชัน

ทำไมเขาถึงมีความคิดแบบที่พูดมาทั้งหมดกันนะ เรื่องครอบครัว เรื่องที่ว่าผมไม่แคร์ บางทีลิลี่อาจจะไม่ได้บอกเขาให้ดี ผมไม่เคยรับเด็กคนไหนมาเป็นลูกบุญธรรม ผมเพียงแค่จัดหาบ้านครอบครัวที่เหมาะสม พร้อมกับให้ทุนในการใช้ชีวิตและเรียนจนถึงอายุสิบแปด จากนั้นถ้าเด็กคนนั้นเก่งมากพอ บริษัทก็จะเสนองานให้ทำพร้อมให้เงินเดือนเหมือนกับพนักงานทั่วไป

คำว่าครอบครัว มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับผมตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำ

“ทำไมอะ ผมคืนให้แล้วคุณไม่พอใจเหรอ ฮะ ๆ อยากรได้ไรอีกอะ จะได้ขาดกันไปเลย”

ลินยั่วผมไม่หยุด จนเป็นผมที่เป็นฝ่ายต้องกัดฟันเพื่อข่มอารมณ์แทน กระทั่งร่างบางสวยเดินอ้อมโต๊ะมาหยุดใกล้ ๆ มือเรียวดันไหล่ผมแรง ๆ

อีกอย่าง...ยิ่งผมจำครั้งล่าสุดที่เราเจอกันได้ ผมยิ่งมองอีกฝ่ายเป็นครอบครัวหรือคนธรรมดา ๆ ไม่ได้เลย ไม่แปลกใจเลยสักนิด ก็ซ้ำขนาดนี้ใจถึงได้ไปโผล่ที่นั่นตั้งแต่ยังอายุไม่ถึง

“บอกมา...อ้อ”

ไวเท่าความคิดที่ต้องการปิดปากสวย ๆ นี่ ผมกระซอกอีกคน มาบดจูบเข้าไปแรง ๆ กลิ่นน้ำหอมจาง ๆ ที่เหลืออยู่บนตัวบางยิ่ง ทำให้สติเตลิดไปไกล เรียวลิ้นของผมกวาดต้อนรุกไล่ลิ้นเล็ก ๆ ที่สู้ไม่ถอย

“อ้อ!” ลินจิกเล็บเข้ากับไหล่แรง ๆ ทำให้ผมตาสว่างแล้วผลึก เขาออกทันที

“เธอ...” ผมกอดพัน สูดลมหายใจลึก “ไปนอนซะ พรุ่งนี้ตื่นมา เราต้องคุยกัน

ผมไม่ได้เรียกให้ลินมาอยู่ที่นี้เพื่อเป็นคู่นอน หรือทำกิจกรรมอะไรก็ตามเกี่ยวกับเช็ทซ์ และผมก็ยังคิดจะให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป

“หยุดหาเรื่องใส่ตัวได้แล้ว” ผมออกคำสั่งซ้ำ ทั้งที่รู้ว่าลินไม่มีสติมากพอจะจำคำของผมไปไตร่ตรองในเวลานี้ ผมถอนหายใจ เศษผมลวก ๆ ตั้งใจจะรีบเดินกลับห้องนอนตัวเอง ก่อนที่อะไรจะเตลิดมากไปกว่านี้

“อ๊อ!”

เสียงใสร้องดังขึ้นจากด้านหลังดึงผมให้หันกลับไปมอง เท่าที่จะก้าวขึ้นบันไดเซ็งกั๊กเมื่อเห็นลินล้มฟุบอยู่ตรงพื้น ดูเหมือนเขาจะรีบตามผมมาทั้งที่ตัวเองเดินไม่ตรงด้วยซ้ำ

อย่าหาเรื่องนั้กเลย

ผมพรวดพาด้านั้นกับตัวเอง แต่ก็อดเดินไว ๆ กลับไปหาอีกคนไม่ได้ ลินเงยหน้ามองผม ดวงตาคู่สวยฉ่ำวาว ริมฝีปากที่แดงระเรื่อ เพราะผมบดจูบแรง ๆ ไปเมื่อครู่ ไ่ล่มาจนถึงแผ่นอก หน้าท้องขาวเนียน เสื้อผ้าแทบจะหลุดจากตัวจากการที่เจ้าตัวปลดกระดุมหมด

อย่าหาเรื่องให้ตัวเองเลย ใจ้ใจ...

“ผมหนาว”

แม่ง...

เสียงออดอ้อนทำให้สิ่งที่ผมบอกกับตัวเองแตกกระเจิง ร้าง

บางโดนอุ้มรวบเบียดกับอก ผมก้าวไว ๆ ผ่านการ์ดที่ยืนประจำอยู่
ชั้นบนซึ่งทำท่าเหมือนจะเข้ามาช่วย

“ไม่ต้อง ออกไปได้แล้ว”

ผมสั่งห้วน ๆ ก้าวผ่านการร่างใหญ่ที่ค้อมหัวให้จนถึงห้องนอน
ลินหัวเราะเสียงดัง เขาหลับตา ก่อนจะขดตัวเข้าหากันเมื่อ
โดนทิ้งลงบนเตียงนุ่ม

“ไหนดูซิ” ผมกระซิบ ลากปลายนิ้วผ่านหน้าท้องแบนสวยจน
ลินหัวเราะออกมาอีกรอบ

เมามายแทบไม่ได้สติ ปกป้องตัวเองก็ไม่ได้ แต่ยังซ่าไปทั่ว
ไม่ได้รับบทเรียนคงไม่จำ

“หนาว” ลินละเมอออกมา เขาส่ายหน้าไปมาทั้ง ๆ ที่หลับตา
ขณะที่ผมใคร่ครวญว่าจะปล่อยร่างบางไปอีกสักครั้งดีไหม

ผมขยับปลายนิ้วขึ้นสูงจนถึงแผ่นอก ผิวเนียนนุ่มทำให้ผมเปลอ
สัมผัสเล่นนานขึ้นกว่าเดิมอย่างหยุดไม่ได้ ลินส่งเสียงครางอื้ออึงใน
คอ มีอริยเวศว่าปลายนิ้วของผมไปจับไว้แน่น เสียงหัวเราะคิกคัก
หลุดมาตอนที่เขาบิดตัวหนีความจี้จี้

ร่างเล็กดึงมือผมขึ้นสูงจนถึงริมฝีปาก จูบหนัก ๆ กดลงมาบน
ผิวเข้ม ลิ้นเล็กแลบออกมาลากเลียปลายนิ้วที่ผมซ้า ๆ ทำให้เลือด
ในตัวผมหยุดเดินไปเลยในทันที ก่อนโพรงปากอุ่นจะดูดดึงปลายนิ้ว
เข้าไปด้านใน

ผมกัดฟันแน่น มองเห็นฟางเส้นสุดท้ายขาดลงต่อหน้าต่อตา

“อือออ...ฉันรู้ว่านายคือใคร ตัวนายอุ่นชะมัด...เอาฉันอีก

สักรอบสิ ดีไหม”